

[Finansministeren]

nogle områder, hvor en mere moderne og også personalevenlig lønfastsættelse kunne have sit formål. Vi har inden for statsvirksomheder nogle områder, hvor man laver det samme som i det private erhvervsliv, og hvor der kunne være idé i – og hvor der endog fra de faglige organisationer har været fremført et ønske om – at få de samme lønsystemer, som man har på det private arbejdsmarked. Eller vi har områder, hvor der er meget lange, anciennitetsbestemte lønsystemer, og hvor der derfor næsten ikke er noget, som giver folk en chance for ved egen indsats at opnå noget ekstra. Det synes jeg ikke er særlig tilfredsstillende.

Fru Yvonne Herløv Andersen siger, at det er vigtigt, at man kan flytte, og at der er brug for rotation. Det synes jeg er en anden vigtig ting, når vi taler om ikke bare ledere, men også personale i al almindelighed. Det er ikke, fordi der ikke i dag er en række muligheder for, at man kan gøre det, men der er en meget stor træghed. Nu kan vi tage statens centrale administration. I dag er det jo sådan, at folk, der ansættes i centraladministrationen, i princippet har hele centraladministrationen som ansættelsesområde. Der er i princippet ikke noget i vejen for, at man kan flytte en medarbejder fra fiskeriministeriet og over til kirkeministeriet eller til energiministeriet. Normalt gør man det ikke, og man kan egentlig godt diskutere lidt, om ikke man dér har været alt for konservativ og alt for træg, for det er jo i sig selv med til at give folk kvalifikationer at møde forskellige arbejdsopgaver. Det er altså noget af det, vi godt ville prøve at arbejde på. Det kan være til glæde både for de pågældende og for de steder, hvor de kommer hen, samt for statens mulighed for at vurdere folks evner i det lidt længere forløb.

Efter skal jeg vende mig til hr. Maisteds indlæg. Det var jo ikke så langt, men til gengæld blev jeg lige så chokeret, som hr. Maisted øjensynlig var blevet over at have set nogle overskrifter i redegørelsen. Jeg blev chokeret over påstanden om, at regeringen ønsker at cementere den offentlige sektors vækst. Vi understreger jo netop meget klart, at den offentlige sektors kvantitative vækst stort set er ophørt, og vi må ikke gøre os den forestilling, at den kan genoptages og fortsættes i de kommende år. Det er derfor, vi lægger så meget vægt på at prøve at udnytte

de eksisterende ressourcer langt bedre; det er en af de måder, hvorpå vi kan sikre, at den offentlige sektor i lighed med alle andre dele af vores økonomiske liv – for den er jo en del af vores økonomiske liv – kan præstere en vis grad af vækst. Hvis en fjerdedel af alle erhvervsaktive i Danmark år efter år ikke er i stand til at præstere deres bidrag til den økonomiske vækst i vores samfund, ja, så er det jo resten af alle de erhvervsaktive, som skal sikre det. Det er en utilfredsstillende tilstand, og det skaber forkerte forestillinger om den offentlige sektor og om de offentligt ansatte. Det er altså netop for at forebygge det, at vi kommer med redegørelsen. Det håber jeg vi kan vende tilbage til i en mere omfattende sammenhæng her i de kommende måneder og år.

D.O.N.G. bliver nævnt. Jeg kan forstå, man har drøftet det emne meget grundigt igennem i går. Jeg kan her bare henvise til den dagsorden, der er vedtaget. Jeg kan forstå, at der er bred enighed om, at det hele skal foregå på grundlag af forretningsmæssige principper. Det er en meget stor betryggelse for finansministeren.

Jeg skal sige til fru Lone Dybkjær, at jeg da beklager fremstillingsmæssigt, at der ikke er mange eksempler, men for debatten her tror jeg egentlig det er en meget god ting, for vi ved alle sammen, at der er en stor fristelse ved eksempler. Så afspejles diskussionen, og så glemmer man pludselig det mere principielle. Eksemplerne kan til gengæld findes i det omfang, det måtte ønskes.

Fru Lone Dybkjær kommer med tre vigtige bemærkninger. For det første, at det er af stor betydning, hvordan det hele kommer fra start. Det er jeg ganske enig i. Vi har lagt meget vægt på at få det præsenteret som et arbejde, der kun kan lykkes, hvis man erindrer sig to ting: punkt 1, at hovedpersonen er brugeren af den offentlige sektor, og punkt 2, at den, der er hovedpersonen i den offentlige sektors arbejde, er den enkelte ansatte. Det er meget vigtigt. Det kan ikke klares ved, at politisk valgte kommanderer rundt med de ansatte. Det kan kun klares, hvis den offentlige sektor indrettes på en bedre måde, sådan at folk føler et større incitament til at løse opgaverne.

Hr. Arne Bjerregaard var så venlig at nævne Carlzon. Det er klart, det var en mere begrænset opgave, han stod over for, og han